

Zdaj je pa že prehudo začelo pretresati Lojzka v vozičku. E, bratca sta se izpozabila in le prenorčavo dirjala naprej in naprej. Nič ni več poganjal Lojzek, temveč tiščal je zopet dol iz vozička in vpil: „Čajta no, čajta no, ješt dol. Voziček hopšaša, lompompom! Bó pok! Ješt vn, čajta no!“

Tako je vpil Lojzek in tiščal dol. Toda bratca ga nista slušala; še ozrla se nista več nazaj, kaj še, da bi se bila ustavila ter pomirila in potolažila Lojzka. Kar naprej sta letela kakor dva norčka. O, pošteno je odskakoval voziček, pošteno ga je metalo na vse strani. Lojzek je pa vokal in vpil, naj počakata, da gre iz vozička: a bratca, ta paglavca vihrava, ga niti slišala nista več, tako norčavo sta dirjala. V strahu in trepetu je pričakoval Lojzek nekaj groznega, saj zdajzdaj bo — pok in rompompom!

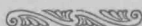
Bratca se tedaj zaženeta proti gozdu, divje in brez pameti. Pa dolgo nista dirjala. Kar naenkrat se prekucneta oba na glavo; toliko, da nista trčila skupaj. Vrvica je zletela kvišku, onedva se pa zlekneti in obležita na zemlji . . .

Lojzek je zatulil tako strašno in grozno, kakor da so vsi strahovi prišli nadenj in ga jemali in devali v malho . . .

Kaj pa se je pravzaprav zgodilo?

I, kaj drugega. Pok! je reklo in „hopšaša in lompompom!“ kakor je bil Lojzek prerokoval . . .

(Konec prih.)

Ob zibeli.

Spavaj mirno,
angel mali,
otrok zali,
moja nada! . . .
Srce verno
zate bije,

zolza lije
iz očesa.
Naj nebesa
tihe sreče
ti dadó!
Naj livada

bo življenje
tvoje celo,
polna cvetja
in radosti,
brez bridkosti
in trpljenja.

Gnjevoš.

